

В настоящето изследване са използвани разсекретени документи от тайните разузнавателни служби на МИ-6; ЦРУ; КГБ, разследвания на световно признати историци, професори по икономика, езотерици, духовници, философи, писатели, журналисти и учени:

– д-р. Джон Коулман, бивш офицер от МИ-6, тайната разузнавателна служба на Британското външно министерство. В кариерата си на професионален офицер от разузнаването и офицер по политически науки той е имал много случаи на пълен достъп до строго секретни документи.

– Преподобния Иустин Бонавентура Пранайтис, римокатолически свещеник, магистър по теология и професор по еврейски език в Имперската църковна академия на Римокатолическата църква в стария Св. Петербург. Превел е еврейския Талмуд. По време на Октомврийската революция в Русия е убит от евреите болшевики от Червения Комитет. 27 юли 1861 – 28 януари 1917 г.

– Юрий Георгиевич Фелцински – руско-американски историк. Фелцински е публикувал редица книги за историята на комунистическото движение. В една от тези книги – „Лидери на мафиотите“, той описва болшевишката партия като организация, подобна на мафията, където „почти никой не е умрял по естествена причина“. Според Фелцински списъкът с убийствата включва отравянето на евреина Владимир Илич Ленин – Бланк, полският евреин Феликс Дзержински и Максим Горки от евреина Хенрих Ягода по заповед на Йосиф Сталин, убийствата на Михаил Фрунзе, Вячеслав Менжински и Леон Бронщайн Троцки и отравянето на Сталин от сътрудници на грузинския евреин Лаврентий Берия. Юрий е завършил университета Брандейс и защитава докторска степен по история от университета Рутгерс. През 1993 г. той се завръща в Москва и защитава своята докторска дисертация в Института по руска история на Руската академия на науките, като става първият неруски гражданин, получил докторска степен от руски университет.

– Саймън Джонатан Себаг-Монтефиоре, английски историк с еврейски произход, писател и журналист, доктор по философия и история, специализирал в историята на СССР и Русия.

– Джошуа Рубенщайн – американски активист, писател и учен по литература, дисидентство и политика в бившия Съветски съюз. Той печели национална еврейска награда за източноевропейски изследвания през 2002 г. за книгата си „Тайният погром на Сталин“

– Антъни Сътън – професор по икономика в Калифорнийския държавен университет в Лос Анджелис. Имал е изследователска стипендия в Хувърския институт на Станфордския университет за война, революция и мир от 1968 до 1973 г.

– Хенеке Кердел, еврейски офицер от нацисткия Вермахт, автор на книга, в която нарича Адолф Хитлер – основателя на Израел, въпреки, че и за Сталин има такова историческо твърдение. Хенеке е професор по история, генерален секретар на нерелигиозните еврейски общности в Германия. Той е един вид еврейски атеист, в смисъл, че не е съгласен с Йехова – националният бог на Израилското и Юдейското царство.

– Карол Куигли, (9 ноември 1910 г. – 3 януари 1977 г.) е американски историк и теоретик на еволюцията на цивилизациите. Той е запомнен с преподавателската си работа като професор в университета Джорджтаун и с писането си за глобалните заговори, в което твърди, че англо-американският банков елит е работил заедно от векове.

– Даниеле Гансер, е швейцарски писател. Той е най-известен с книгата си от 2005 г. Тайните армии на НАТО, адаптация на дисертацията му от 2001 г.

– Нийл Кембъл Фъргюсън, шотландско-американски историк. Разбира се използвани са изследвания и на други световно признати български и чуждестранни автори, които читателят ще може да провери в библиографията.

Националистическото самоопределение когато се пренесе в образователната система от една духовна доктрина и се внуши на деца и възрастни като идея, че един народ е по-висш от друг, създава форми на расизъм. Тези форми на расизъм имат за цел да оправдаят всякаква вина у душата, когато се убиват индиректно или директно предполагаемите по-низши. Такова низше самоопределение сме виждали във всички народи, които са предявявали геополитически претенции. Така се създаде примитивно общество, което не мисли за последствията от мислите и действията си. За такъв примитивизъм сме чели в историята на всички народи населявали тази планета – посегателства над личността, зверствата по време на робството, обезглавяванията, убийствата на деца и поругаването на всичко свято по време на всеки военен конфликт. Атеистичното общество лишено от знанието за Творчеството на Бог-Отец ще изгуби своето състрадание, което на свой ред ще отнеме от душите на хората всякаква надежда за правилност в отношенията. Именно затова припомняме на читателя защо Христос изяви Себе Си чрез учителя Иисус и предаде най-висшата форма на божествената любов при хората – състраданието. Ето как вярата създаде надежда, за да се осъзнае любовта и мъдростта, след като цялото човечество се бореше срещу себе си, а трябваше да разбере, че битката не е от човек срещу човек, а срещу Сатаната, което открие и липсата на знание у хората за процесите на Творението, не на Съ-Творението.

ДИНАСТИЯТА РОТШИЛД

„Разделението на класите било сурово и строго наложено, особено във Франкфурт на Майн, в Германия, където династията Ротшилд започва своята забележителна история. Майер Амшел Ротшилд нямал почти никакво формално образование; семейството му нямало мото, но това, което той имал е упоритостта на целите и силната вяра в своята религия – юдаизъм. Неговият дом бил в гетото на Франкфурт. Чрез коварство и това, което някои нелюбезни критици нарекоха „вродена хитрост“, Майер Амшел Ротшилд се целил право в зашеметяващия свят на аристократичните семейства, които го отбягвали и наистина презирали. Но за късмет или нещастие ако не била срещата с ландграфът на Хесен, Майер Амшел Ротшилд би останал неизвестен търговец на парцали и кости до края на живота си Англия, „най-цивилизованата“ от европейските нации, както историята ни кара да вярваме, е била особено яростна в опозицията си срещу евреите. Дори нейните водещи фигури са склонни да се обръщат към евреите с най-нелицеприятни изрази. Например лорд Гладстоун често наричал Дизраели, „камериера“ на Ротшилд, „онзи отвратителен еврей“ според

биографа на Гладстоун, Едуард Фрийман. Епископ Уилбърфорс нарича Дизраели „източен евреин“ по нелицеприятен начин. Бисмарк го нарича „еврейският фокусник“, а Карлайл го нарича „абсурдното еврейско момче“. Важно е, да се разбере пред какви трудности са били изправени евреите, дори образованите сред тях, които се стремяли към позиции в света на бизнеса и финансите през 18-ти и 19-ти век. Някои историци и писатели заявяват, че Ротшилдови са изфабрикували историята и постиженията си, за да се изкачат на власт.

Тяхното завладяващо присъствие е направило огромна разлика в историята и може с право да се заяви, че нито едно голямо събитие в политическия и икономическия живот на нациите в Европа не е изключвало по някакъв начин Ротшилдови – индиректно или директно. Ротшилдови не са търсили огромно богатство само за да могат да живеят спокоен живот. Те търсели богатство за това, което то може да донесе по пътя на контрола на водещите посредници на властта на всички нации, чрез които да упражняват контрол над нациите, който се простира дори и до днес. Ротшилдови засегнаха милиони животи. Лайънъл Ротшилд обичал да мисли за себе си като за уникален. Вярно е, че като братята си, той бил уникално богат, но колко богат никога не е обявено публично. Едно нещо е вярно, че Ротшилдови не са направили състояние от инфлацията на валутите на нациите, сред които са живели.

Майер Амшел говорел на гърлен франкфуртски идиш, смесица от полски и немски с изрази, извлечени от еврейския език. Образованието, което той дава на децата си, не се простира отвъд елементарното синагогално училище, което посещават. Във всеки случай интелектуализмът бил забранен за евреите от Франкфурт, на които не им било позволено да участват в епохата на Просвещението. Майер Амшел остава верен на инструкциите на Талмуда и почита всички еврейски традиции, инструктирайки децата си да правят същото. Той по никакъв начин не променил начина си на живот, дори и след като натрупал слава и богатство.

Писатели като Джон Рийвс, Демаши и Спиридович заключват по думите на последния, че на „политическите фази на това зловещо семейство може да се припише поне половината от всички кръвопролития и бедствия, сполетели нациите от 1770 г.“ Много от тайните на това семейство останали напълно скрити и може би никога не ще се разкрият. Разочарованието от такава секретност се разкрива в думите на френския държавник Ламартин:

„Искаме да строшим всякакъв вид иго, но има едно, което е невидимо, но все пак ни тежи. Откъде идва? Къде е? Никой не знае или поне никой не казва. Сдружението е тайно дори за нас, ветераните от тайните общества.“

Френският министър на външните работи Габриел Албер Огюст Аноту пише през 1878 г. за тази „скрита ръка“ като за „мистериозна сила, управляваща политиката и обръкваща картите на дипломатията“ Вероятно няма име в международното банкиране, което да е толкова известно като името на Ротшилд, но въпреки това се знае толкова малко от истинската история на това семейство. Има много легенди, митове и приказки, но не много от истинския характер на това семейство, което промени хода на историята, които купували и продавали държавници, крале, херцози и епископи, сякаш са обикновени стоки, за да бъдат захвърлени като износени обувки и стари дрехи, когато са послужили за целите им.

Майер Амшел (Ротшилд) е роден на 23 февруари 1744 г. Семейството е било във Франкфурт от поколения, има запис в Британския музей, че те датират от началото на 16 век. До 18 век те са били доста голяма група. Основателят на лихварската къща на Ротшилд е Майер Анселм Бауер (Ротшилд), син на Анселм Моузес Бауер, търговец от Франкфурт. Бащата продавал нови и употребявани стоки и стари монети в къщата където живеели под знака на червения щит, от което са взели името Ротшилд, немски език за червен щит (Rothschild) служи като основа за фамилното име. Бизнесът се намирал на „Еврейската улица“ в гето във Франкфурт, наброяващо около 550 семейства. Малкият бизнес се развил като чуждестранна парична обмяна, тъй като по това време Германия се е състояла от 350 княжества, всяко със собствена валута. Очевидно им е било забранено да следват професиите за всички неевреи във Франкфурт. Няма съмнение, че евреите са били обект на всякакви ограничения, някои от които доста несправедливи. Семейният дом приличал на бутафорна готическа дървена колиба, където Майер Амшел живял с майка си, баща си и трима братя до 1775 г., когато масивна епидемия от едра шарка помита Европа, отнемайки живота и на двамата родители на Майер.

Роднините на Майер го записват в равинско училище във Фюрт. Но той нямал търпението и желанието за дългите години учене, необходими, за да се квалифицира, и след три години във Фюрт, на тринадесетгодишна възраст, Майер Амшел започва сам. Пристигайки в ХанOVER, младият мъж получава малка, незначителна „благотворителна“ работа в банката на Къщата на Опенхаймер, където шест месеца след пристигането си той става чирак. Не му отнема много време да заключи, че за да успее в банкирането, човек се нуждае от защитата на един от водещите принцове.

След шест години той напуска ХанOVER и се връща във Франкфурт, където се жени за Гутле Шнапер през 1770 г. Майер и Гутле заемат първия етаж над магазин, откъдето Майер купува и продава нови и употребявани стоки, както баща му е правил преди него. Много предмети, като картини и мебели излагал на тротоара. Това е бил домът, началното място на „банковите барони“. Гутле родила на Майер пет сина. Дискусиите с петимата му синове винаги са били около „мръсна дървена маса“, описание, дадено от Спиридович в „Неразкрито в историята“, където семейството се е събирало за хранене и разговори.

Разпределението на финансовия свят между синовете била една от любимите теми на дискусиите. Петте му дъщери никога не са били включвани в подобни разговори. Някои историци пишат, че Ротшилд е мразел Русия, защото тя е била най-голямата християнска нация в Европа и че при няколко нейни владетели евреите са преживели много трудности и преследвания. Около масата Майер предупреждавал синовете си да държат богатството си в семейството и никога да не се женят извън него. Той обяснил еврейския закон „нешек“, което означава буквално „хапка“, думата за лихва и „как трябва да се прилага извън, а не към евреите“. Секретността да бъде от първостепенно значение; никой извън семейството никога не е трябвало да разбере колко пари имат.

Майер Амшел имал пет сина и пет дъщери: Анселм Майер, роден през 1773 г., се жени за Ева Ханау. Соломон Майер, роден през 1774 г., се жени за Каролин Стърн. Нейтън Майер, роден през 1777 г., се жени за Хана Леви Барнет Коен 1806 г. Карл, роден през 1788 г., се жени за Аделаида Херц. Якоб – Джейкъб (Джеймс), роден през 1792 г., се жени за племенницата си Бети, дъщеря на брат му Соломон. Анселм, неговият най-голям син, станал

член на Кралския пруски таен търговски съвет, баварски консул и придворен банкер. Соломон Майер по някакъв начин успял да си пробие път във вътрешния и най-интимен кръг на принц Метерних, дипломат от фамилията Метерних, министър на външните работи през 1809-1848 г., главен организатор на Виенския конгрес през 1815 г. Той ръководи политическата реорганизация на Европа след Наполеоновите войни. Петте дъщери нямали дялове в бизнеса, нито имали думата в управлението му, всъщност те били напълно изключени от него. Най-често те се женели по „уредени бракове“.

На смъртния си одър Майер Амшел четял от Талмуда и след това принуждавал децата си да положат тържествена клетва, че винаги ще се държат заедно и никога няма да се ангажират да правят нещо отделно. Това е информация според генерал-майор граф Череп-Спиридович, „Неразкритото в историята и документи в Британския музей в Лондон“.